

[Grønning.]

flugtslinien; nu tales der allerede om Ruten Stockholm—Lissabon. Det kan synes mærkeligt, at dens Gennemførelse nu lovfæstes i en Tid, hvor saa mange Forbindelser mellem Landene er helt eller delvis afbrudt. Maaske tør vi da heri se et Varsel om, at Krigen har sin Tid, og at Fredens Dage atter vil oprinde med et stærkere og livligere Samkvem mellem Landene. Det er mit Haab, at den nye Trafikrute maa komme til at yde sit Bidrag til Fremme af den Tillid og Forstaaelse Folkene imellem, som er det sikreste Grundlag for Handel og Velstand.

Med disse Ord skal jeg paa Det konservative Folkepartis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Overvejelse og Behandling i et Udvalg.

A. M. Hansen: Det Spørgsmaal, vi i Dag behandler, har, som alt sagt, gennem Tiderne sat manges Sind i Bevægelse. Gang paa Gang er Kravet om Rødby—Femern-Ruten blevet rejst, idet man har peget paa den som den mest fordelagtige Forbindelsesvej mellem Danmark og saa at sige hele Norden paa den ene Side og Tyskland og de vesteuropæiske Lande paa den anden. Mænd med stor saglig Indsigt i tekniske, trafikale og forretningsmæssige Forhold har Tid efter anden gjort sig til Talsmænd for Tilvejebringelse af denne Rute, hidtil dog uden Resultat, og imens er andre Samfærdselslinier som Gedser—Warnemünde og Trelleborg—Sassnitz-Ruten blevet oprettet og udbedret. Dog har Spørgsmaalet om Rødby—Femern-Ruten hele Tiden bevaret sin Levekraft, hvad man ikke kan undres over, da denne Rute byder paa store iøjnefaldende Fordele som den korteste saavel til Lands som til Vands.

Da Lovforslaget om Bygningen af Storstrømsbroen i 1932 var til første Behandling her i Tinget, blev Spørgsmaalet ogsaa rejst her, idet der fra flere Sider blev peget paa Storstrømsbroen som et overordentlig vigtigt Bindeled i den store nordiske kontinentale Trafikvej, som vilde komme, naar Automobilfærgerne mellem Rødby og Femern blev Virkelighed. Det ærede Medlem Hr. Drachmann sluttede sine Bemærkninger herom med at udtale: „Dette er ikke Fantasi, det er noget, som ganske sikkert vil komme, naar den nuværende Krise er overstaaet.“

Daværende Medlem af dette Ting Hr. Neergaard udtalte ved samme Lejlighed, at Rødby—Femern-Ruten først vilde faa Mulighed for at blive en almindeligt benyttet

og yndet Rute for hele Norden, naar Storstrømsbroen var bygget.

Nu staar vi 3 Aar efter Storstrømsbroens Fuldstændelse over for at skulle tage Stilling til Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af en Jernbane- og Automobilfærgefart mellem Rødby og Femern, om Anlæg af en Jernbaneforbindelse mellem Nykøbing F. og Rødby Havn samt om Nybygning af en Vej over Guldborgsund. Dette Projekt er kalkuleret til ca. 27½ Mill. Kr., og jeg synes, at man kan læse mellem Linierne i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, at denne Kalkule ikke vil kunne holde, men at man maa regne med et endnu højere Millionbeløb. Man kan derfor karakterisere det som et meget optimistisk Forslag midt i en mørk og trang Tid, som ikke alene vort Land, men snart sagt hele Europa befinder sig i.

Nu ønsker jeg imidlertid ikke at optræde som Sortseer, fordi vi for Tiden er inde i store Vanskeligheder. Jeg vil gerne være med blandt dem, der haaber paa, at vi i Danmark, naar de nuværende mørke Tider er ovre, vil være i Stand til at yde vor Andel ved det nye Europas Genopbygning, og et af Midlerne hertil er, at vi søger at tilvejebringe de bedst mulige Forbindelser til vor store Nabo mod Syd og dermed til det øvrige Europa.

For et Land som vort med sin stærke Produktion og store Omsætning og med sin Mangel paa Raastoffer er det livsvigtigt at have de bedst mulige Forbindelsesveje udadtil. Jeg ser heller ikke bort fra, at Lovforslaget byder paa megen Beskæftigelse, og at det derfor maa ses som et Led, ja, et overmaade vigtigt Led i de store Beskæftigelsesplaner, som det er denne Rigsdags-samlings og Regeringens vigtigste Opgave at fremme i disse Tider, hvor Arbejdsløsheden truer saa mange i vort Samfund. Jeg vil derfor ikke være med i det Kor, der siger, at i Tider som disse har vi ikke Raad til at tage saadanne store Opgaver op. Jeg siger, som jeg sagde ved Behandlingen af Forslaget om Bygningen af Storstrømsbroen: Vi har ikke Raad til at lade være.

Ogsaa den Gang lød der Røster om det uforsvarlige i at paatage sig saadanne store og kostbare Foretagender i fattige Tider. Dr. Neergaard, som dengang talte varmt for Storstrømsbroens Bygning, fremkom i den Anledning med en Udtalelse, som det forekommer mig har Bud til os alle i Dag. Hr. Neergaard udtalte — det staar at læse i Folketingstidende for 1931—32 Sp. 2654 —: „Selv i daarlige Tider ... maa